

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 295/2023
30.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА ПР, СТР „ББ“ ..., чији је пуномоћник Марко Бекчић, адвокат у ..., против тужене „Ванса Intesa" АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 2.500,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 9999/21 од 19.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 9999/21 од 19.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 9999/21 од 19.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 1Пж 9999/21 од 19.10.2022. године, преиначена је првостепена пресуда Привредног суда у Ужицу 1П 303/2021 од 27.08.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев да се утврди да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 8. Уговора о кредиту, кредитна патија ...-...-... од 20.06.2014. године, садржине ближе наведене у изреци и захтев да се тужена обавезе на исплату износа од 2.500,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2014. године, па је обавезана тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 10.500,00 динара и обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 25.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против другостепене пресуде тужиља изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиље, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној

22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Ревизијом тужилац указује на нужност постојања понуде у предуговорној фази, а предметни уговор је закључен у складу са Уговором о регулисању међусобних односа у вези са субвенционисањем камата за кредите за одржавање ликвидности и финансирање трајних обртних средстава у 2014. години који је закључен између Фонда за Развој Републике Србије и тужене, све у складу са Уредбом о условима за субвенционисање камата за кредите за одржавање ликвидности и финансирање трајних обртних средстава у 2014. години („Службени гласник РС“, бр.52/2014), на основу које су тужилци учињени познатим услови за добијање кредитних средстава, па тако и обавеза плаћања предметне накнаде у висини од 0,5% у односу на одобрени износ кредита.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужилце није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа поднета је дана 16.06.2021. године, а вредност предмета спора је износ од 2.500,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности у којем је вредност предмета спора очигледно испод наведеног законског лимита, ревизија тужилце није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић